

[Finansministeren.]

terne dengang op imod 18 pCt. Hele den Forøgelse af Skattetrykket, som er gennemført under denne Regering, og som Oppositionen i forvirrede og fordrejede Tal udbasunerer som ødelæggende for Land og Rige, udgør altsaa rundt regnet 3 pCt. maalt i Forhold til Nationalindtægten.

Som jeg har nævnt, er ogsaa Ejendomsskatterne medtaget i denne Beregning, skønt i hvert Fald Hovedstammen af disse Skatter egentlig burde holdes uden for ved en saadan Opgørelse, hvad der vilde give et noget mindre Skattetryk. Jeg er her enig i den Betragtning, at Ejendomsskatterne i det væsentlige er en Behæftelse, der indgaar i Ejendomspriserne og maa betragtes som en Driftsomkostning. Saadan behandles de ogsaa af Landøkonomisk Driftsbureau, naar Landbrugets Forrentningsprocent gøres op, idet Ejendomsskatterne er forlods trukket fra, inden denne Procent fremkommer. Jeg skal dog gerne føje til, at der paa Grund af Sammenspillet mellem personlig Skat og Ejendomsskat i Landkommunerne kan være et Topbeløb, som i Kommuner med de meget store Grundskyldspromiller kan sidestilles med personlig Skat. Men den Paastand, at Landbruget betaler omkring 26 pCt. af sin Nettoindkomst i Skat, har ingen Steder hjemme.

Undersøger man dernæst, hvad Skatterne bruges til, da er det paa ingen Maade saadan, som man efter Oppositionens Optræden skulde tro, at Pengene i store Maader gaar til Spilde i Samfundshusholdningen. Nej, Skatterne er tværtimod et værdiskabende og værdibevarende Element i det økonomiske Liv og i Befolkningens Tilværelse i det hele taget. Jeg skal her nævne nogle Tal fra en Opgørelse, som er udarbejdet paa Grundlag af Materialet i de statistiske Aarbøger, og som viser Statens og Kommunernes samlede Udgifter i 1929—30 og 1936—37, som er det sidste Aar, for hvilket der foreligger et saadant Materiale for Kommunernes Vedkommende. Tallene er opstillet paa ensartet Grundlag med Udeladelse af Afskrivninger og uden Fordeling af Renter af Gæld paa de enkelte Udgiftsposter. Denne Opgørelse viser for Stat og Kommuner en samlet Udgift for 1936—37 paa 945 Mill. Kr. mod 718 Mill. Kr. i 1929—30, hvad der giver en Udgiftsstigning for denne Periode paa 227 Mill. Kr.

Af Udgifterne i 1936—37 gik 461 Mill. Kr. eller ca. 49 pCt., til Skole, Videnskab og anden kulturel Virksomhed, til Helbredelse af syge o. lign. samt til sociale Formaal. I 1929—30 anvendtes til de samme Opgaver

313 Mill. Kr., hvad der svarer til 44 pCt. af de daværende offentlige Udgifter.

Udgifterne til den kulturelle Virksomhed er i Perioden steget med 18 Mill. Kr. til 124 Mill. Kr. At det her drejer sig om Udgifter, der ogsaa rent økonomisk afsætter store Værdier, kan vi sikkert alle være enige om. Vi har ikke de store Naturrigdomme; vort største Aktiv er vort Folks Ævner og Kunnen, og hvad vi sætter ind paa at udvikle og dygtiggøre den opvoksende Slægt og for at fremme den videnskabelige og tekniske Standard, er Penge, der er givet vel ud.

Udgifterne til Hospitalsvæsen, til de syges Genvindelse af Helbred og Arbejds-kraft viser efter denne Opgørelse 48 Mill. Kr. i 1936—37 mod godt 37 Mill. Kr. i 1929—30. Det maa dog saavel ved disse Tal som ved Tallene for Skolevæsenet, Læreanstalter m. v. erindres, at Afskrivninger og Forrentning af alle de Bygninger, der skal til, ikke er medregnet; at der her har været Tale om store Nyanlæg, fremgaar bl. a. af, at Antallet af Sengepladser i Sygehusene i Periodens Løb er forøget fra ca. 19 000 til ca. 24 000.

Hvad angaar de sociale Udgifter, der ikke blot sikrer mod rent menneskelige, men ogsaa mod store samfundøkonomiske Værditab, udgjorde de i 1936—37 289 Mill. Kr. mod 169 Mill. Kr. i 1929—30. Stigningen i denne Periode har altsaa været 120 Mill. Kr. Den største Post er Aldersrenten, som i 1929—30 udgjorde 59 Mill. Kr. og i 1936—37 84 Mill. Kr. Hertil er senere kommet Merudgiften som Følge af de Lovændringer, der er gennemført paa dette Omraade, saaledes at man i Fjor var oppe paa en Udgift af 105 Mill. Kr. eller snarere noget mere paa Grund af den stadige Stigning i Antallet af Aldersrentnydere. I Tiden fra 1929 til 1936 er Aldersrentnydernes Antal steget fra ca. 99 000 til ca. 120 000.

I øvrigt har de sociale Udgifter i det paagældende Tidsrum bevæget sig paa følgende Maade: Statens og Kommunernes Støtte til Sygeforsikring er forøget fra 12 Mill. Kr. til 24 Mill. Kr. Samtidig er Sygekassernes Medlemstal steget fra 1,6 til 2,1 Millioner og Medlemmernes Kontingenter fra 30 Mill. Kr. til 49 Mill. Kr. Invalidforsikringen viser en Stigning fra 8 til 10½ Mill. Kr. og Arbejdsløshedsudgifterne en Stigning fra godt 12 til 37 Mill. Kr. Arbejdsløsheds-kassernes Medlemsantal er steget fra 288 000 til 432 000 og Medlemmernes Kontingent fra 19 Mill. Kr. til 38 Mill. Kr.

Den samlede Stigning paa disse fire Omraader: Aldersrente, Syge-, Invalide-